

Nagy Imre

Áramszünet

Megtagadta ma tőlem
a fényt a „jó” technika.
Így most gyertyám az őrszem,
csendje lágy, mint halk ima.
Míg ülök itt félszegen
virágzik a képzelet.
A ringó láng részegen
rám kacsint és rám nevet.
Falam csupa árnyjáték,
néma, bolond felvonás,
csupa hűtlen ajándék,
édes, forró látomás,
akik bent a szememben
töltik mind az éjszakát.
Pedig nincs ez így rendben,
sosem voltam hű barát.
Ha az áram megered
eltépem az álmokat,
arany-láncú képzelet,
mint a kötél elszakad.
De még hagyom élni őt,
bús mosollyal a csodát.
Gyertyám rágja az időt,
épp mint én az éjszakát.